

**Eesti
Kontsert**

**KLASSIKATAHED 2025
FINALISTID**

**Annabel Soode
& Havryil Sydoryk**

admirals

Eesti Kontserdi hooaja peatoetaja

admirals.group

K 14. JAANUAR 2026 19.00 Jõhvi kontserdimaja kammersaal

KLASSIKATÄHED 2025
FINALISTID

Annabel Soode
& Havryil Sydoryk

Annabel Soode sopran • **Havryil Sydoryk** klaver

Jaanika Rand-Sirp klaver

K A V A

Wolfgang Amadeus Mozart (1756–1791)

Kontsertaaria „Vado, ma dove?" KV 583 (1798), tekst: Lorenzo da Ponte

Antonín Dvořák (1841–1904)

Näkingeiu aaria „Měsíčku na nebi hlubokém" („Laul kuule", I v)

ooperist „Näkingeid" op. 114 (1900)

Charles Gounod (1818–1893)

Margareta retsitatiiv ja juveeliaaria „O Dieu! Que de bijoux ... Ah! Je ris de me voir si belle" (III v) ooperist „Faust" (1858)

Giuseppe Verdi (1813–1901)

IV vaatuse stseen: „Salce, salce" (laul pajust) ja Desdemona palve

(„Ave Maria") ooperist „Othello" (1886)

Annabel Soode (sopran), Jaanika Rand-Sirp (klaver)

Johann Sebastian Bach (1685–1750)

Fantaasia ja fuuga a-moll BWV 904 (~1725)

Ferenc Liszt (1811–1886)

Klaveritranskriptsioonid **Franz Schuberti** (1797–1828) lauludest:

„Wohin?" S. 565/5 Schuberti laulutsüklist „Ilus möldraineiu" (1846)

„Auf dem Wasser zu singen" S. 558/2 tsüklist „12 Schuberti laulu" (1838)

Henri Dutilleux (1916–2013)

Klaverisonaat op. 1 (1948)

III *Choral et variations* / Koraal ja variatsioonid

Havryil Sydoryk (klaver)

Ferenc Liszt

„Lorelei" S. 532 (1841), tekst: Heinrich Heine

Annabel Soode (sopran), Havryil Sydoryk (klaver)

Kontsert on ühes osas, ligikaudse kestusega 1 tund.

„Mulle meeldib aaria, mis sobib lauljale nagu hästiistuv ülikond,“ on tähendanud **Wolfgang Amadeus Mozart**. Tema eluajal oli levinud komme, et ooperistaarid asendasid tihtipeale nende häälele mittesobiva aaria vokaalnumbriga sama autori teisest ooperist või isegi teiselt heliloojalt. Selleks puhuks kirjutasid komponistid lauljate võimeid ja vajadusi arvestades nn kontsertaariaid, mis 18. sajandi lauljakeskses esituspraktikas reisisid teinekord koos lavatähtedega ooperist ooperisse (siit on tulnud nimetus „kohvriaaria“) või kõlasid iseseisvate teostena nende kontserdikavades.

„**Vado, ma dove?**“ („Ma lähen, aga kuhu?“) **KV 583** on üks kahest lisa-aariast, mille Mozart lõi sopran Louise Villeneuve'i jaoks, kes astus üles Madame Lucilla rollis 1789. aastal Viini Burgtheateris Vicente Martin y Soleri ooperis „Il burbero di buon cuore“ („Heasüdamlik toriseja“). Aaria annab edasi tegelaskuju emotsionaalse segaduse hetke: ta on ebakindel ja meelegaheitel, pöördudes juhatuse saamiseks jumalate poole. Soleri ooperi libreto ja kõnealuse aaria teksti on kirjutanud Lorenzo Da Ponte, kellega koostöös valmisid ka Mozarti tippooperid „Figaro pulm“, „Don Giovanni“ ja „Così fan tutte“.

19. sajandi tšehhi helilooja **Antonín Dvořák**, kelle tuntus põhineb eelkõige orkestrimuusikal, andis ooperi-

literatuuri panuse kümne teosega. Rahvusvahelist kõlapinda on neist leidnud vaid autori küpsesse loominguaega kuuluv „**Russalka**“ („**Näkingeid**“) **op. 114**, mis tuli ülimenukalt esiettekandele 31. märtsil 1901 Praha Rahvusteatri. Jaroslav Kvapili libretole loodud lavalugu lootusetust armastusest sureliku mehe ja vetemaailmast pärit müütilise naisolendi vahel on tuttav nii muinasjuttudest, nagu näiteks Hans Christian Anderseni „Väike merineitsi“, kui ka mütoloogiast – slaavi pärimuses kannab too vetevaim nime Russalka. Tundeküllane **Näkingeiu aaria** „**Měsíčku na nebi hlubokém**“ ehk „**Laul kuule**“ Dvořáki ooperi esimesest vaatusest väljendab peategelase palavat igatsust olla nähtud ja armastatud maailmas, kuhu ta ise ei kuulu.

Charles Gounod oli prantsuse vararomantismi helilooja, kes pühendus eelkõige ooperite ja sakraalmuusika loomisele. Tema tosinast ooperist on jäänud kõige kindlamalt ajasõelale Goethe-aineline „**Faust**“ (1858), millele kirjutasid libreto Jules Barbier ja Michel Carre. Gounod' lavateos keskendub eelkõige nimitegelase ja Margareta suhetele. Võitmaks kauni Margareta armastust, sõlmib Faust tehingu saatana, kes elujõu ja nooruse eest nõuab vastutasuks tema hinge.

„**Air des bijoux**“ („**Juveeliaaria**“) on Margareta särav ja tehniliselt nõudlik number ooperi III vaatusest, kus ta leiab Mefistofeelse jäetud ehtekarbi. Seni on teda kujutatud tagasihoidliku ja lihtsa tüdrukuna, nüüd aga kohtub ta ahvatluste ja edevuse maailmaga, proovides peegli ees pärleid, rubiine ja teemante ning tundes end kauni ja ihaldusväärse.

Poole sajandi jagu valitses Itaalia ooperimaastikku **Giuseppe Verdi**, kelle sulest valmis selle ajaga 26 lavaoopust, alustades 1839. aastal loodud „Obertoga“ ja lõpetades Shakespeare'i-ainelise „Falstaffiga“ (1893). Shakespeare'ile tugineb ka Verdi eelviimane ooper „**Othello**“, mis tuli lavale 5. veebruaril 1887 Milano La Scala teatris. Arrigo Boito kirjutatud libretos juhivad ooperit traagilise lõpplahenduse poole mürgitav armukadedus, mis hukutab süütu Desdemona. IV vaatuse stseenis laulab oma abikaasa poolt ebaõiglaselt süüdistatud Desdemona enda lohutuseks lapsepõlves kuulnud laulu pajust („**Salce, salce**“) ning palub enne magamajäämist jumalaemalt kaitset („**Ave Maria**“), teadmata, et see jääb tema viimseks palveks enne surma.

„Mis tahes muusikariista on lihtne mängida: kõik, mida peate tegema, on puudutada õigel ajal õiget klahvi ja pill mängib iseenesest.“

See mõtteavaldus kuulub barokiajastu suurkujule **Johann Sebastian Bachile**, keda tema kaasaegsed tundsid eelkõige erakordse orel- ja klavessiinivirtuoosina. Ligi pool sajandit kestnud loometegevuse tulemusena valmis Bachi sulest üle tuhande teose, mis katsid pea kõiki tollaseid muusikažanre peale ooperi.

Fantaasia ja fuuga a-moll BWV

904 esitleb autorit nii omaaegsete muusikavormide geniaalse käsitleja kui ka klahvpillikunsti meisterliku valdajana. Arvatavasti sündis teos Leipzgis (~1725), kus Bach tegutses alates 1723. aastast Tooma-kooli kantori ja linna muusikadirektori prestiižikal ametikohal. Oopuse käsikiri on kaotsi läinud, ent säilinud on koopiad Bachi ringkonda kuulunud organistide-heliloojate Johann Christian Kitteli ja Johann Peter Kellneri valdusest – mõlemad andsid panuse vanameistri muusika levitamiseks pärast tema surma. Teose avab itaalia stiilis improvisatsioonilise ilmeka fantaasia, millele järgneb topeltfuuga, kus kaks vastandlikku teemat põimuvad mitmekihilises helikoes haaravaks tervikuks.

Romantismisajand oli staaresinejate esilekerkimise aeg. Särav näide publiku poolt jumaldatud kunstniku-figuurist oli **Ferenc Liszt**, kelle sensatsioonilist menu pianistina võib samastada viiulivirtuoosi

Paganini omaga. Liszt andis 1839. aastal Roomas maailma esimese klaveriõhtu, väärtustades ja tutvustades klaverimuusikat laiemale publikule. Erinevalt mitmetest tollastest virtuoosidest, kes seadsid esiplaanile efektse mängutehnilise külje, olid tema puhul tasakaalustatud nii tehniline meisterlikkus kui ka sisuline sügavus. Lisztile endale tähendas tema fenomenaalne virtuooslikkus iseenesest vähe – eelkõige pidas ta ennast heliloojaks, andes kaaluka panuse romantismiaja klaverimuusika repertuaari.

Originaalloopuste kõrval moodustavad suure osa Liszti klaveriloomingust teiste autorite töötlused. Kuigi transkribeerimist viljeldi juba ammustel aegadel, praktiseeris, laiendas ja täiustas Liszt seda kunsti enneolematul moel. Mitmed tema transkriptsioonid sündisid missioonitundest – näiteks tõi ta nende kaudu laiema publiku ette tollal vähetuntud **Franz Schuberti** laulud. Tänapäev kontsert esitleb Liszti virtuoosses kuues kaht Schuberti laulu aastast 1823: „**Wohin?**“ („Kuhu?“), mis on teine osa tema vokaaltsüklist „Ilus möldraine“ D. 795 Wilhelm Mülleri tekstile, ning „**Auf dem Wasser zu singen**“ („Laulda vee peal“) D. 774, mis põhineb Friedrich Leopold zu Stolberg-Stolbergi samanimelisel luuletusel.

Liszti loomingukataloogist leiab ka üle 80 laulu nii saksa-, prantsus-, itaalia- ja ungari- kui ka vene- ja ingliskeelsetele tekstidele. Kogu elu armastas Liszt lugeda luulet, samuti filosoofide ja ajaloolaste kirjutisi. Ta tundis isiklikult sellised suuri poeete nagu Victor Hugo ja Heinrich Heine ning hindas neid sidemeid kõrgelt. Heinrich Heine tekstile on loodud Liszti soololaul „**Lorelei**“ (1841). See pajatab loo sireenist Reini kaldaäärsel kaljul, kes eksitab oma hüpnootilise muusika ja iluga meremehi. 1861. aastal ilmus „Lorelei“ autori versioonis sooloklaverile ja 1863. aastal häälele ja orkestrile.

20. sajandi prantsuse helilooja **Henri Dutilleux** oli oma põlvkonna seas isemõtteleja, kes alustas loominguteed mõjutatuna Ravelist, Debussyst ja Rousselist ning kujundas 1940. aastate teiseks pooleks välja oma isikupärase helikeele, vältides seotust ühegi konkreetse muusikalise rühmituse või koolkonnaga. Seejärel kustutas perfektsionistist autor oma helitööde nimekirjast pea kõik senise loomingu, märkides esimeseks ametlikuks teoseks **klaverisonaadi op. 1** (1946–1948). Oopuse tõi 1948. aasta aprillis ISCMi (Rahvusvahelise Nüüdismuusika Ühingu) festivalil Palermos esiettekandele Geneviève Joy, kellega helilooja oli 1946. aastal abiellunud. Sonaat koosneb kolmest osast, millest

viimane hõlmab nelja variatsiooni koraali teemale. Dutilleux on märkinud, et finaali variatsioone võib käsitleda neljaosalisena sonaadina: aeglane sissejuhatus, millele järgnevad kaks kiiret lõiku – neist teine täidab skertso funktsiooni – seejärel aeglane osa ja finaali. Seega moodustab kolmas osa omamoodi sisepõimitud sonaadi suuremõõtmelise klaverisonaadi sees.

Evelin Kõrvits

Annabel Soode on Tallinnas õppiv ja tegutsev vokaalartist. Praegu tudeerib ta klassikalist laulmist Eesti Muusika- ja Teatriakadeemias (õpetaja Monika Hauswalter) ning eelmise aasta sügisest alates jätkab paralleelselt õpinguid Berliinis Hanns Eisleri nimelises muusikakõrgkoolis prof Anna Samuili lauluklassis.

Möödunud aastal debüteeris ta Donna Elvirana Vanemuise Mozarti „Don Giovanni“ etenduses ning esitas Arvo Volmeri juhatusel EMTA sümfooniaorkestriga Wagneri „Wesendoncki laule“. Belvedere rahvusvahelisel vokalistide konkursil pääses Soode poolfinaali ja pälvis eripreemia. Samuti võttis Soode läinud aastal osa Veronica Dunne nimelisest vokalistide konkursist Dublinis ning osales Klaudia Taevi nimelisel konkursil Pärnus.

Foto: Kaupo kikkas

2021. ja 2023. aastal võitis Soode Tallinna talendi tiitli. 2022. aasta kevadel tunnustati noort sopranit IV vabariiklikul vokalistide konkursil esikohaga ning sügisel pälvis ta III koha Vello Jürna nimelisel vokalistide konkursil. 2025. aastal omistati lauljannale Marje ja Kuldar Singi nimeline noore muusiku preemia.

2023. aasta augustis esitas ta Benjamin Britteni teost „Les Illuminations“ ERSO ja dirigent Kaspar Männiga ning astus üles Rahvusoper Estonia Vana Tallinna galakontserdil dirigent Arvo Volmeri juhatusel. 2024. aasta augustis tegi Annabel ooperidebüüdi Malle Maltise uudisoperi „Raasulapsuke“ peaosatäitjana (Heba). Hooajaks 2023/2024 valiti Annabel Eesti Kontserdi noorte mentorprogrammi LIFT.

Soode on osalenud nüüdismuusika teatri lavastustes, nagu Astra Irene Susi „Un_stus“ (2025), Sofia Filippou „optais amme“ (2024), Einike Leppiku „Essential Fears“ (2024), Fabrizio Nastari „A Student's Tale“ (2024) ja Paavo Piigi „...Eetika“ (2022).

Foto: Ken Mürk

Havryil Sydoryk sündis 2009. aastal Ukrainas Kiievi lähistel Võšgorodis. Muusikute perest ta ei pärine, kuid ema armastus klassikalise muusika vastu suunas kõik lapsed klaveriõpingutele. Just Havryil paistis aga silma oma erilise muusikalise andega – seitsmeaastaselt alustas ta regulaarseid klaveritunde ning õppis lisaks viiulit ja flööti.

Varakult liitus ta ka Ukraina L. M. Revutsky nimelise koorikapelliga ning jätkas õpinguid Kiievi džässi- ja estraadikunstide muusikakoolis Zagorski Rada Petrovna klaveriklassis. Suure huvi tõttu võimaldati Havryilil samas

õppida ka viiulit ja kitarri. Havryil osales aktiivselt konkurssidel, sealhulgas heliloomingu võistlustel, sest tema lapsepõlveunistus oli saada heliloojaks.

Pärast täiemahulise sõja puhkemist Ukrainas jätkusid õpingud esmalt Prantsusmaal, kuid 2022. aastal kolis perekond Eestisse. Havryil sooritas sisseastumiskatsed ning alustas õpinguid Tallinna Muusika- ja Balletikoolis (MUBA). Praegu õpib ta seal 10. klassis, klaverit Age Juurika ja klavessiini Reinut Tepi juhendamisel. Konkursil „Klassikatähed 2025“ pälvis Havryil Sydoryk I koha.

Foto: Katri Beljajeva

Jaanika Rand-Sirp on lõpetanud Heino Elleri nim Tartu Muusikakooli 1991. aastal klaveri erialal Ruth Ernstsoni käe all. 1991. aastal jätkusid õpingud Eesti Muusikaakadeemias prof Laine Metsa klaveriklassis,

mille ta lõpetas 1996. aastal solisti ja kammeransamblistina. Aastal 2002 kaitses ta samas magistrikraadi saateklassi erialal, juhendajateks professorid Vilma Mallene ja Helin Kapten. Ta on täiendanud end ka professorite Arbo Valdma, Klaus Schilde ja Hartmut Hölli meistriklassides.

1994. aastal pälvis Jaanika Rand-Sirp diplomi rahvusvahelisel pianistide konkursil Kilis. 2003. aastal omistati talle Rahvusvahelise Richard Wagneri Ühingu stipendium. Teda on autasustatud parima kontsertmeistri preemiaga Hendrik Krummi nim noorte lauljate konkursil (2006) ja Klaudia Taevi nim rahvusvahelisel noorte lauljate konkursil (2021).

Alates 1996. aastast tegutseb Jaanika Rand-Sirp õppejõu ja kontsertmeistrina Heino Elleri nim Tartu Muusikakoolis. Aastail 1996–2014 töötas ta Vanemuise teatris vastutava pianist-repetiitorina ning on 2013. aasta sügisest Rahvusooper Estonia vokalistide kontsertmeister.

Jaanika Rand-Sirp on aktiivselt tegev ka kammermuusikuna, olles ansamblipartner paljudele lauljatele ja instrumentalistidele.

Eesti Kontsert:

produtsent Tuuli Metsoja,
assistent Gerde Kadi Kuusk

DRAAMA KAHES VAATUSES

AUGUST VON KOTZEBUE VIIMANE VAATUS

LIBE • PÄHKLIMÄGI • TAMMEARU • TRUUP • KIMMEL • JOOST • MERISTE

T 20. JAANUAR 19.00 Jõhvi kontserdimaja

R 13. MÄRTS 19.00 Jõhvi kontserdimaja

L 14. MÄRTS 19.00 Südalinna teater

K 18. MÄRTS 19.00 Vanemuise kontserdimaja

N 19. MÄRTS 19.00 Pärnu kontserdimaja

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO

OLEREX

VEHO

SORAINEN

SELVER
Hea mõte

myfitness
world class gym & studios